

Deziderate pentru 2017

Trăim vremuri pe care le putem cataloga cu ușurință ca fiind zilele din urmă, descrise cu atâta acuratețe de apostolul Pavel: „*Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevețitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiuibitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea*” (2 Timotei 3.2-5). Deși populația României se declară creștină într-o majoritate covârșitoare, din păcate, realitatea este alta, dovedită de un mod de viață în care Dumnezeu nu are loc, fiind exclus sau chiar batjocorit.

Puținii creștini practicanți, care se străduiesc să trăiască cu evlavie într-o lume care se află sub puterea celui rău sunt ridiculați și prizoniți, însă aceasta nu ne surprinde, pentru că tot apostolul Pavel ne avertiza că: „*De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizoniți*” (2 Timotei 3.12).

Care este chemarea noastră, a credincioșilor penticostali, în vremuri ca acestea?

În primul rând, aceea de a ne pune la dispoziția lui Dumnezeu ca **mijlocitori** pentru națiunea noastră. Într-o vreme în care Israel se depărtase de Domnul, trăind în păcat și fărădelege și atrăgând astfel asupra sa mânia divină, Dumnezeu transmite prin prorocul Ezechiel un mesaj profetic prin care anunță pedeapsa care se va abate asupra poporului și asupra Ierusalimului (cap. 20-22). Însă, în pofida nenorocirilor pe care, în dreptatea și sfințenia Lui, Dumnezeu promitea să le aducă peste poporul Lui și peste cetatea sfântă, mila Domnului căuta „*un om care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc...*” (Ezechiel 22.30). Însă, Domnul nu a găsit nici măcar unul singur... Oare suntem în stare, astăzi, **să fim noi** acești **oameni**, gata să ridicăm ziduri de rugăciune și mijlocire pentru România și să stăm în spărtură pentru noi și compatrioții noștri? **Doamne, ajută-ne!**

În al doilea rând, trebuie să **stăruim în „voia lui Dumnezeu”** (Coloseni 4.12), „*cea bună, plăcută și desăvârșită*” (Romani 12.2). Pentru aceasta trebuie să ne lăsăm mintea transformată de Cuvântul lui Dumnezeu și de prezența și puterea Duhului Sfânt, căci numai așa vom putea „*deosebi bine voia lui Dumnezeu*” de ideile sau de convingerile noastre personale. Doar împlinind voia lui Dumnezeu vom putea trăi cu evlavie în mijlocul concetățenilor noștri, împlinind astfel porunca Domnului Isus de ai fi „*martori în Ierusalim*” (Fapte 1.8) iar Dumnezeu poate întări mărturia noastră „*cu semne, puteri și felurite minuni și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa!*” (Evrei 2.4).

În al treilea rând, în mijlocul necazurilor acestei lumi, despre care Domnul Isus îi avertiza pe ucenici – deci și pe noi – că vor avea parte de ele, trebuie să **fim răbdători**, și să „*ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aduce nădejdea*” (Romani 5.3-4).

Nu în ultimul rând, în această lume în care egoismul este ridicat la rang de virtute, copiii lui Dumnezeu trebuie să aibă **iubire de oameni**. Însă iubirea de oameni este posibilă, așa cum ne arată apostolul Petru, doar dacă avem mai întâi **dragoste de frați**: „*De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți [...] cu dragostea de frați, iubirea de oameni*” (2 Petru 1.5a,7b). Mai mult, autorul Epistolei către Evrei ne îndeamnă să stăruim „*în dragostea frățescă*” (Evrei 13.1). Să nu uităm că este o poruncă a Domnului Isus: „*Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alți*” (Ioan 13.34-35).

Dumnezeu să ne ajute să împlinim în fiecare zi aceste deziderate! Nu este ușor, dar, dacă vrem să fim siguri de reușită, să ne asigurăm că avem în viața noastră prezența Duhului Sfânt, căci ea ne va sigura puterea care va rodi în noi Roada Duhului: „*...dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor*” (Galateni 5.22-23a).

Toată slava și cinstea să fie aduse Domnului, Dumnezeuul nostru, în veci de veci! Amin!

„Caut printre ei un om care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc; dar nu găsesc niciunul!” (Ezechiel 22.30).

DANIEL PURDEL,
Redactor - șef

Smochinului roditor...

Câtă vreme stai plecat
Sub a roadelor povară,
Nu te teme, aruncat
Nu vei fi nicicând, afară.

Câtă vreme locu-n vie
Nu-l vei ocupa degeaba,
Nu te teme ce-o să fie.
Tu, smochinule, fă-ți treaba!

Câtă vreme investești -
În smochine, nu în frunze -
Resursele ce primești,
Nu te teme, nu-s acuze.

Câtă vreme dai dulceață
Călătorului trudit
Ce-i lovit mereu de viață,
Nu te teme, ești iubit.

Dacă ploaie și căldură
Și gunoi de-ngrășământ
Vei primi doar cu măsură,
Nu te teme, fii mai sfânt.

Foarfece cea dureroasă
Taie crengi care-s uscate.
Nu te teme, ea-i trimisă
Pentru roade mai bogate.

Stăpănu-ți va da putere
Și-al Lui har bogat, nespus.
Să rodești chiar prin durere
Și prigoană, ca Isus.

Nu privi cu jind smochinul
Ce doar frunze multe are.
Te vei îngrozi când chinul
Și securea o să-l doboare.

Deci, smochin cu fructe-alese
Ce din dragoste rodești
Doar de soarta ta să-ți pese.
Plată mare-o să primești!

IOSIF NICOLAE IGNAT